

читалище, гдѣто се получавали добри вѣстници и разни полезни книги. Тамъ се събирали грамотнитѣ хора, за да четжтъ и да се поучаватъ. Това читалище било отворено и станжло познато за всички на 11-й Май 1856 г., когато пръвъ пжтъ е била отпразнувана памятьта на светитѣ солунски брата — Кирилъ и Методий. Пишурка е склонилъ гражданетѣ да празднуватъ името и дѣлата на своитѣ най-първи просвѣтители, ако искатъ да станжтъ уменъ и просвѣтенъ народъ.

Подиръ нѣколко врѣме учитель Кръстѣо пакъ билъ наклеветенъ на турцитѣ, затова билъ откранъ въ Видинъ и затворенъ, но Богъ помогнжлъ, та скоро била узната неговата невинность и билъ освободенъ отъ затвора.

На 7-й Януарий 1873 год. учитель Кр. Пишурка се поминжлъ, като оставилъ жена вдовица съ четире дѣчица, които прѣди смъртъта си той благословилъ и имъ заръчалъ да вървжтъ по неговия пжтъ въ живота си, сир. да бжджтъ полезни не само за себе, но и за ближнитѣ си. Единъ отъ синоветѣ му — Александръ — е сложилъ кости на Шипченския балканъ за освобождението на България и съ това най-похвално изпълнилъ заповѣдта на татка си.

Отъ Пишурка сж писани доста добри работи въ тогавашнитѣ вѣстници, още сж написани и нѣколко полезни книги, отъ които една е и „Момина китка“.

Така учитель Пишурка ако и умрѣлъ съ тѣлото си, вѣчно ще живѣе съ душата си въ памятьта на всѣки свѣстенъ българинъ, защото този, който направи истинско добро на народа си, той никога не умира.